

Цепне приче, Игор Коларов
Приче против досаде

Многа деца се плаше мрака, Бабароге, али и досаде. Ова књига је супротно од тога, јер прича о ономе што деца много воле, ту су: суперхероји, машта и магија „Цепне приче“ подстичу на размишљање, логику и смех до суза.

Радња се дешава на свим могућим и немогућим местима и што је јако занимљиво писац нас је позвао да учествујемо у стварању књиге додавањем занимљивих детаља и одговарањем на постављена питања. Читајући роман научила сам да је главни град Португала Лисабон као и да је хард-диск памет рачунара. Највише ме је засмејало то што се Бетмен није понашао како Бетмену доликује, већ као мало, немирно дете. Закључила сам – ако сретнеш Бетмена у посластичарници немој да седиш за његовим столом, јер ће сркати супу, викати и претити запосленима, просипати чајеве, ломити шољице и погодити свог највећег обожаваоца кремпитом у лице. Од Кокија којем није уопште лако, поред распеване Флоријане и пет баба, све до џина којем је фалила даска у глави, све приче су занимљиве и забавне на свој начин. Једна од најчуднијих је „Крезуба прича“ јер још нисам наишла на причу која ме тера да читам неку другу. На следећа питања које ми је писац поставио одговорила сам као из топа: Како се зовем? Која ми је омиљена књига? Ко ми је најбоља другарица? Међутим, писац ми је рекао да сачекам десет година па да поново одговорим на иста питања. Схватила сам да ћу до тада прочитати много књига, па ће ми се сигурно променити омиљена. Што се тиче најбоље другарице не могу да будем сигурна, јер ми је најбоља другарица прошле године била Нађа, а сада је Милица. Са Нађом сам била нераздвојна од првог разреда, али је почетком четвртог почела да се удаљава од мене. Зато се сада питам да ли ћу се са Милицом често виђати и кроз десет година?

Намењене џепу и читању у свакој прилици, одлучила сам да ми овај роман увек буде на дохват руке. Како каже писац: „Цепне приче су приче за дописивање, глупирање, голицање и ко зна шта још.“, а сваком детету је то потребно.